

Η διαχείριση της πανδημίας δεν είναι “χωρίς σχέδιο”: είναι ταξική πάλη

του Δημοσθένη Παπαδάτου

Στην αρχή, για να μην πληγεί ο τουρισμός και οι άλλοι κλάδοι της καπιταλιστικής οικονομίας που συνδέονται μαζί του – για να παραμείνει η ύφεση σε διαχειρίσιμα επίπεδα.

Στη συνέχεια, για να μην επιταχθεί ιδιωτική ιδιοκτησία για δημόσιους σκοπούς, και για να μην πληγεί ο ιδιωτικός τομέας υγείας.

Διαχρονικά, για να μην προσληφθούν εργαζόμενοι στο σύστημα υγείας, να μείνει στάσιμη η πρωτοβάθμια, και να μη γίνουν επενδύσεις στη δημόσια υγεία, που θα εξασφαλιζονταν από φόρους.

Ειδικά σήμερα, για να μην ενισχυθούν το δημόσιο σχολείο με εργαζόμενους, και τα δημόσια μέσα συγκοινωνίας με στόλο και εργαζόμενους επίσης.

Στρατηγικά, για να ενισχυθεί ο ιδιωτικός τομέας υγείας, κερδοσκοπικός ή “μη κερδοσκοπικός/φιλανθρωπικός, ώστε να συμβιώνει παρασιτικά με το εθνικό σύστημα (άρα αυτό να αποδυναμωθεί από εργατικό δυναμικό, υποδομές και τεχνολογία, για να μην ανταγωνίζεται τους ιδιώτες).

Ιδίως τώρα, για να μην εκτεθεί η κορυφή του κράτους, η Αυτού μεγαλειότης ο πρωθυπουργός, και να μην αποκαλυφθεί ως κοινή ανοησία ο πανηγυρισμός για το “σαξέξ στόρι” της περασμένης Άνοιξης.

Από τη σκοπιά της κυβέρνησης, η αντιμετώπιση της πανδημίας είναι ταξική πάλη: “απεξάρτηση” από την εργασία, “απελευθέρωση” από φόρους, αποχώρηση από τη σφαίρα της κοινωνικής αναπαραγωγής, με εξαίρεση τον κατασταλτικό μηχανισμό – όλη η εξουσία στην αγορά. Αυτή η ταξική ιδεολογία αναγκάζει γιατρούς στη Θεσσαλονίκη να επιλεγουν ποιες ζωές αξίζει να βιωθούν – και, πιθανότατα, να θυσιάζουν ηλικιωμένους, για να επιβιώσουν οι νεότεροι.